Kindla sõnapidaja mees.

Sellel ajal, kui Moorlased Spaania maalt weel wäljaaetud ei olnud, tappis üks Spaania maa mõisnik ühe noore Moorlase ära, kellega ta nii tülisse oli läinud, et mõlemad wastastiku sõariistad wälja tõmmasiwad. — Spaanlane pidi ära põgenema; sest tapetud Moorlase seltsimehed ajasiwad teda taga, et temale seda kätte tasuda. Tema sai weel ilma nägemata üle ühe aia müüri hüpata. Aga et temale sellel silmapilgul just aia peremees wastu tuli, jutustas ta sellele oma õnnetust ja palus kaitsemist. Ilma sõna rääkimata wõttis Moorlane puu küljest ühe õuna, murdis pooleks ja andis teise poole põgenejalle, üteldes: „Kui sa selle ära sõõd, siis oled sa minu külaline ja wõid julge olla, et ma sind oma kaitsemise alla wõtan."

Sellel samal õõsel, mõni tund hiljem, sai seesama aiaperemees teada, et tapetud noormees tema poeg olnud. Isa süda oli küll walu sees, aga siiski oma tõutuse peale mõteldes, waigistas ta ennast ja läks mõrtsuka juurde, üteldes: „See noor mees, keda sina ära oled tapnud, on minu poeg, minu ainus suguwõsa kännu oks ja minu kõige kallim wara olnud." Kui ma kättemaksmise healt, — mis usu järele, — kuulda wõtaksin, siis piaksid sina minu käe läbi surema; aga ma olen sulle kaitsemist tõutänud, seepärast annan sinule seda nõuu, et sa sedamaid siit ära põgened, enne kui keegi minu omaksetest näeks. Ma olen sinule ka ühe hobuse wärawa ette walmis pannud. Põgene nüid ruttu ja anna Jumalale tänu, kes minu wihameelt on waigistanud, et ma oma tõutust olen pidada wõinud! Nüid rutta!"

Üksteistkümnes käsk.

Wõib olla, et see ehk 7. Moosese raamatus seisab, mida mõned ütlewad olnud olewat! — Minu silme ette ei ole küll seda